

מעולם לא זכה אריק שרון בכל כך הרבה מחמאות ותישבחות, כפי שחולקו לו בשבועות האחרונים. אפילו בשאי הצלחותיו הצבאיות או בפיסגת פעילותו הפוליטית, לא התלהבו ממנו כה רבים כמו בעת שפרש בסוף החודש שעבר מתפקידו כיועצור הכללי של ראשיהמשלה יצחק רבין.

היו לכך סיבות טובות. האנפאן-טריבל של הפוליטיקה הישראלית, האיש שכולם חוששים מחייליו, מדעותיו הגלויות ומתפרצותיו האיימפולסיביות — נהג הן פעם בניגוד לכל התחזיות, הוא לא התפטר מתפקידו בטרקת-דלת רועמת, כפי שציפו. הוא לא משך במפתח ושולחן אליו ישב ולא ניפץ את כל מערכת כליהשולחן. הוא נהג באיפוק ובארדר רוח בניגוד למיור גו הסוער, סרב למסור הצהרות, שמר על שתיקה וחזר לחוותו בצינעה ובקול דממה דקה.

אין פלא שהרבה אנשים במדינה נשמו לרווחה, גם במשרד ראשיהמשלה, אותו עזב, וגם בקרב האופוזיציה הפוליטית במדינה, שפחד גורא נפל עליה פן ירצה אריק לחזור לפעילות בשירותיה. הם יצאו מגדרם כדי להציף את אריק בצינונים לשבח על התנהגותו ונימוסיו הטובים. אלא שמחמאות אלה נראו כמו קוביית-סוכר לסוס פרא שרוסן. אין ספק שרבים היו מוכנים להכתיר מחר את אריק שרון ליקיר-ירושלים, או אפילו כנשיא-המדינה, בתנאי שישב בשקט.

לכל אלה היתה צפויה השבוע אכזבה. הסתר בהמחמאות שחילקו לו היו מקי דמות מדי, השבוע, באמצעות הטלוויזיה, פתח אלוף (מיל.) אריאל שרון בהסתערות החזשה שלו. זו היתה אומנם הסתערות מילולית של פרש בודד אחד. אלא שאריק שרון כבר הוכיח בעבר כי הסתערות מעין זו עלולה להיות מסוכנת יותר מאשר מיתקפה מרוכזת של מיפלגה שלימה. אלה שלענו לו ופיסקפו בסיכויי הצלחתו לפני שלוש שנים, בעת שיצא במיבצע-יחיד להקמת הליכוד, ספק אם יחזרו עתה שוב על טעותם זו.

כמו כל חייל מקצועי, שסיגל לעצמו את דפוסי-החשיבה הצבאית, נוהג גם אריק שרון להציב לעצמו יעדים ברורים ולהגר דירם, לפני שהוא מתחיל לתכנן את ה-

תוכנית לכיבושם. אין ספק כמעט שהמטרה העיקרית של הציב אריק שרון לעצמו היא ניסיון לשנות את המישטר והשילטון במדינה. יש לו יעדים פוליטיים ברורים, שלא השתנו כמעט מאז השתחרר משירות פעיל בצה"ל. הוא ניסה להשיגם באמצעות הקמת הליכוד והתאכזב. וכמו מפקד צבאי שנכשל במיתקפה בכיוון אחד, הוא מחפש לעצמו עתה דרכים אלטרנטיביות, כדי להשתלב בדרג המבצע העליון ולטול חלק בהכרעות על עיצוב פני המדינה וגורלה.

בתחום זה הגיע שרון ככל הנראה לי-מסקנה, כי בשטת-הבחירות הקיימת במדינת-ישראל ובשטת המינויים בה נקברות רשימות המועמדים של המיפלגות השונות לכנסת, אין כל אפשרות לחולל שינוי במציאות הפוליטית-חברתית-כלכלית במדינה. הוא גיבש לעצמו דיעה שיש לי-היאבק לשינוי שטת-הבחירות ואולי אפילו לשינוי שטת-הממשל בישראל, בכיוון של מישטר-נשיאותי, בדומה לזה המקובל ב-ארצות-הברית.

אלא שאריק הוא ריאליסט. ברור לו כי זהו כמעט חזון לאחרי-הימים. הניסיון הפוליטי הקצר שלו, כשניסה להשתלב בפעילות מיפלגתית במיסגרת המיפלג-גה הליברלית והליכוד, הוכיח לו כי הליכוד אינו שונה במהותו ממיפלגת העבודה וכי מרכיביו מאובנים וקפואים בדיוק כמו אלה שבשילטון. מצד שני, במסע של גישושים ומגעים שניהל בחודשים האחרונים לבירור האפשרויות להקמת כוח פוליטי חדש שיצא במאבק על השילטון — נראה שהוא התייאש גם כן.

אריק מודע כיום לכך שהיעד הפוליטי של לחץ להקדמת הבחירות, שינוי שטת-הבחירות וניסיון לבקש את אמונו של הבוחר, הוא תהליך דמוקרטי ארוך וממושך, שאי אפשר לחוללו בתקופה קצרה, כשם שעשה בעת שפעל להקמת הליכוד. מאחר שרון אינו מסוג האנשים ההול-כים עם הראש אל הקיר והוא אינו תוקף אם אינו מעריך שיש לו סיכויים כלשהם להצלחה, נראה כי הוא תור לותר בשלב זה, על היעדים הפוליטיים שלו. הוא מנסה ליצור לעצמו תדמית של אישיות א-

פוליטית, שיש לה דיעות משלה, אולם אינה כבולה לשום מיסגרת מיפלגתית צרה. למעשה יופיע אריק בעתיד הקרוב בזירה הפוליטית כפרש בלי סוס מיפלגתי, כשעשרת חודשי שירותו במחיצת ראשי-הממשלה תרמו לא במעט ליצירת תדמית מעין זו.

איש אחר במקום אריק אולי היה נואש ופורש לעיסוקיו הפרטיים. אלא שאריק לא קפא על שמריו. שבוע אחד בלבד אחרי פרישתו מתפקיד היועץ פתח בהסתייערות על היעד השני שלו: צה"ל. הוא החל השבוע במסע שנועד להזעיק את העם והציבור, נוכח מה שנראה לו כסכנה המאיימת על המדינה ושלידה מתגמדים כל העניינים הפוליטיים והופכים לשוליים. שרון התחיל השבוע לצלצל בפעמוני האונקיה, אחרי שתיקה של קרוב לשנה. הוא מאמין שהוא יודע ומכיר עתה את מצב העניינים במדינה הרבה יותר מאשר קודם. קודם ראה אותם בעיקר מחוץ למערכת, עתה היתה לו הזדמנות לראותם מתוך המערכת. והם נראים לו משם חמורים פי כמה.

לדעת שרון מאיימת על ישראל סכנה של מילחמה קרובה. מול סכנה זו קיימת בצמרת השילטון בישראל מערכת שאינה מסוגלת לקבל החלטות, בעיקר בשל היריבויות האישיות והפוליטיות בצוות ה-מוביל. במידה שמתקבלות החלטות הן מבורסות על אותן יריבויות עצמן.

מבחינה זו רואה אריק שרון את יצחק רבין אחראי למצב שנוצר לא פחות מ-שמעון פרס ויגאל אלון. בין שלושתם מתנהל, מה שהוא מכנה "מישחק ציני" בין גורל האומה", כשכל אחד מהם אינו שואף להצלחה בתחומו אלא להוכיח שיש כישלון-נות ואלה בתחום אחריותו של האחר. במצב זה, סבור שרון, כשהרב הסכנה מרחפת מעל ראשו, שקוע העם בישראל בתרדמה ובמצב של אדישות וקהות-חושים לסכנות, באותה מידה כמו ערב מילחמת יום-הכיפורים. מאחר שהוא עצמו השתכנע שאין בכוחו עתה לשנות במשהו את המערך הפוליטי במדינה, הוא מנסה לפחות להזהיר את הציבור מפני הצפוי ולנסות לתרום את תרומתו בתחום היחיד שהוא חש שהוא יכול לעשות משהו: בצה"ל. למרות כל התשובות השליליות שקיבל

אריק שרון מצלצל בפעמונים ומסתער שוב

פרש בלי סוס

עד כה ולמרות שנוכח כי גם רבין אינו מוכן לצאת במאבק כדי לשכנע את ה-רמטכ"ל ושרי-הביטחון להחזירו לשירות פעיל בצה"ל — קבע אריק את יעדו העיקרי ביצירת לחץ להחזרתו לצה"ל.

הוא מאמין שהתחום היחיד בו ניתן לשקם ולשפר במחירות כדי להתכונן למה שמצפה למדינה, הוא בצה"ל וכי הוא יכול לתרום לכך בתוך צה"ל. יותר מאשר בכל מקום אחר.

במיסגרות שונות הביע את דעתו כי ניתן להעלות את רמת צה"ל תוך מיסטר חודשים. להכניס רוח חדשה בכל המערכת ולהכנינה להתמודדות שאפילו הרמטכ"ל כבר מודה כיום שהיא צפויה ככל הנראה בשנת 1977.

ההתנגדות להחזרתו של אריק לצה"ל עומדת בעינה. לא הרמטכ"ל ולא שרי-הביטחון שינו את דעתם. רק בשבת האחרונה התבטא הרמטכ"ל, במסיבה פרטית, חת-לטיה: "כל זמן שאני הרמטכ"ל אריק לא יחזור לצה"ל" כאשר העירו לו שגם יצחק רבין אמר שהוא תומך בהחזרת אריק לצה"ל. העיר הרמטכ"ל באידיש "אזט ער גזוגט!" (אז הוא אמר).

אבל אריק החליט לא לותר ולהמשיך במערכה על יעד זה. "את העניין של חזרה לצה"ל אני מוכרח למצות עד הסוף!" אמר. "אני חש שאני מוכרח להיות שם!" מעודד מתוצאות מישאלים וסקרים, הן מצביעים על כך שרוב גדול של הציבור תומך בהחזרתו לצה"ל. יוצא אריק לניס את תמיכת הציבור להחזרתו לצה"ל. הוא מתכוון להסתער על המערכת ועל העומדים בראשה. לא רק על שרי-הביטחון אלא גם, ואולי בעיקר, על יצחק רבין, שהיה סבור עד כה שהוא יינה מחסינות אצל שרון.

אריק חזר לזירה, לבד, כפרש בודד, המחפש את חסוס שיוכל לדהור עליו.

אריק שרון בחוותו - מי יוביל את העדר?